

James Finn Garner

*Contes per a nens i
nens políticament
correctes*

Traducció de Quim Monzó i Maria Roura

QUADERNS CREMA

Fa molt de temps, en una època llunyana, els homes (perdó: les persones masculines) de mitjana edat es reunien en els seus clubs elitistes, fumant sense parar pueros pudents, i s'explicaven, els uns als altres, les aventures de la nit abans, exagerant-les una mica, si calia. Algunes d'aquestes aventures s'han perpetuat al llarg dels segles en forma de contes infantils, amb personatges tan famosos com la Caputxeta Vermella, la Ventafocs, els tres porquets, la Blancaneu, Joan i la monge-tera... El problema és que aquelles aventures (i per tant aquests contes infantils) cren (i són) sexistes i racistes—discriminatoris en qualsevol cas—, i mostren un menyspreu constant pels valors culturals que, com a persones, mereixen les bruixes, les fades, els animals, els gnoms, l'ecologia en general i, en particular, el reciclatge i els drets dels no fumadors.

Finalment, però, després de segles d'obscurantisme, James Finn Garner ha tingut el coratge de reescriure aquests contes infantils d'acord amb els temps políticament correctes a què afortunadament ens acostem. El company Garner és escriptor i actor, i viu a Xicago. Publica al *Chicago Herald Tribune* i actua a la Chicago Public Radio.

LA CAPUTXETA VERMELLA

et aquí que una vegada hi havia una persona jove que es deia Caputxa Vermella i que vivia amb sa mare a la vora d'un gran bosc.

Un bon dia sa mare li va demanar que portés un cistell de fruita fresca i aigua mineral a l'àvia —no perquè això fos feina de dones, de cap manera, no, sinó perquè era una obra generosa que contribuïa a crear un sentiment solidari. A més, l'àvia no estava malalta; ben al contrari: estava en plena forma física i mental i era perfectament capaç de tenir cura d'ella mateixa en tant que persona adulta madura.

Així doncs, la Caputxa Vermella es va endinsar al bosc amb el cistell. Molta gent es pensaven que el bosc era un lloc esporuguidor i perillós, i mai s'hi acostaven. Però la Caputxa Vermella se sentia tan segura de la seva pròpia i incipient sexualitat que aquesta imatgeria freudiana tan òbvia no la intimidava gens.

De camí cap a ca l'àvia se li va acostar un